

Muistot ovat pahimpia. Jos en muistaisi häntä, heitä kaikkia, voisin elää. Mutta muistot tulevat joka aamu. Ne ovat päässäni koko ajan, vai pitäisikö sanoa he? Jos he rakastivat minua, miksi he tulevat takaisin piinaamaan minua, myrkyttämään elämäni? Vain unet tarjoavat tervetullutta rauhaa, mutta haamut häiritsevät minua niissäkin. Äiti, anna minun unohtaa sinut, isä ole kiltti ja jätä minut rauhaan... Veli, älä tee tätä minulle. Te ette anna minun elää, huudan päässäni, antakaa minulle rauha, tappakaa sydämeni ja lopettakaa ikuinen kidutus. Luulin kuolemattomuuden olevan siunaus, mutta se olikin kirous, ikuinen kirous, julman kohtalon langettama. Luulin aina ennen, että kuolemattomuus on sitä, että saa olla ikuisesti niiden kanssa, joita rakastaa. Mutta nyt voin kertoa, että sitä se ei ole. Se on tuhansien ja tuhansien ja taas tuhansien vuosien kärsimys. Se on sitä kun kaikki rakkaasi ovat ikiajoiksi mennyttä ja ilosi on muuttunut tuhkaksi. Eikä se ole vain sitä: se on ennen kaikkea elämää sen jälkeen. Katselet maailman muuttuvan, mutta et kykene enää näkemään kauneutta. Elät elämääsi muuttuvan maailman keskellä ja odotat. Ja odotat. Ja odotat... Kunnes viimeinen päivä vihdoin koittaa. Kunnes maailma kuolee ja sinä voit vihdoin päästää irti ja kipusi unohtuu. Sellaista kuolemattomuus on. Muistan hämärästi sinut, elämäni suurimman unelman. Mutta enää minä en muista sitä tunnetta, joka minulla oli meidän häissämme, silloin kun kuulin, että sinä olisit minun ja minä olisin sinun elämämme loppuun saakka. Muistan olleeni onnellinen, mutta en enää taida muistaa millaista se on. Eikä se ole pahinta: rakas prinssini, minä en muista miltä sinä näytit. Ja silti haamusi palaa luokseni joka yö viiltämään sydämeeni uuden haavan ja repimään vanhan ruven pois. Muistan, että luulin meidän olevan aina yhdessä. Mutta parhaiten minä muistan viestintuojan äänen, hänen tuodessaan uutiset perheeni tuhosta. Muistan kyynelten maun, ja kivun ensimmäisen julman kosketuksen. Ja muistan tukeutuneeni äitiini ja ajattelevani, että minulla on sentään yksi rakkaistani jäljellä. Kuinka punaista äidin veri olikaan ollut... En ollut ymmärtänyt sanojasi, kun sanoit, ettei tämä maailma ole meitä varten, prinssini. En tietenkään ymmärtänyt, kuinka olisin voinutkaan, kun olin niin onnellinen? Nyt minä ymmärrän, mutta siitä ei ole minulle mitään väliä, sillä mikään maailma ei enää ole minua varten. Tai minä mitään maailmaa varten. Minä olen niin yksin, en voi edes täyttää aukkoa sydämessäni, miten ihmeessä voisin täyttää paikan jossakin maailmassa? Olen yksi monista ja silti ainoa jäljellä. Niin yksin, ettei sydänparkani voi muuta tehdä kuin huutaa tuskissaan ja sieluni lausua samaa rukousta joka kuluva sekunti: «Armoa, armoa. Aika, kulu nopeammin, maailma, tule tiesi päähän. Äkkiä, äkkiä! Oi, nopeammin, aika, kulu nopeammin. Armoa, antakaa minulle armoa. Joku, auta minua, anna minulle armon lahja, anna minun tuntea teräksen suudelma ja sitten... Sitten, oi, kuoleman ihana, tervetullut kylmä henkäys. Armoa, armoa!» Enkä tämän jälkeen voi muuta kuin odottaa, odottaa, että maailmankaikkeus vastaisi. Odottaa... Sekunteja, minuutteja, viikkoja, vuosituhansia. Odottaa...